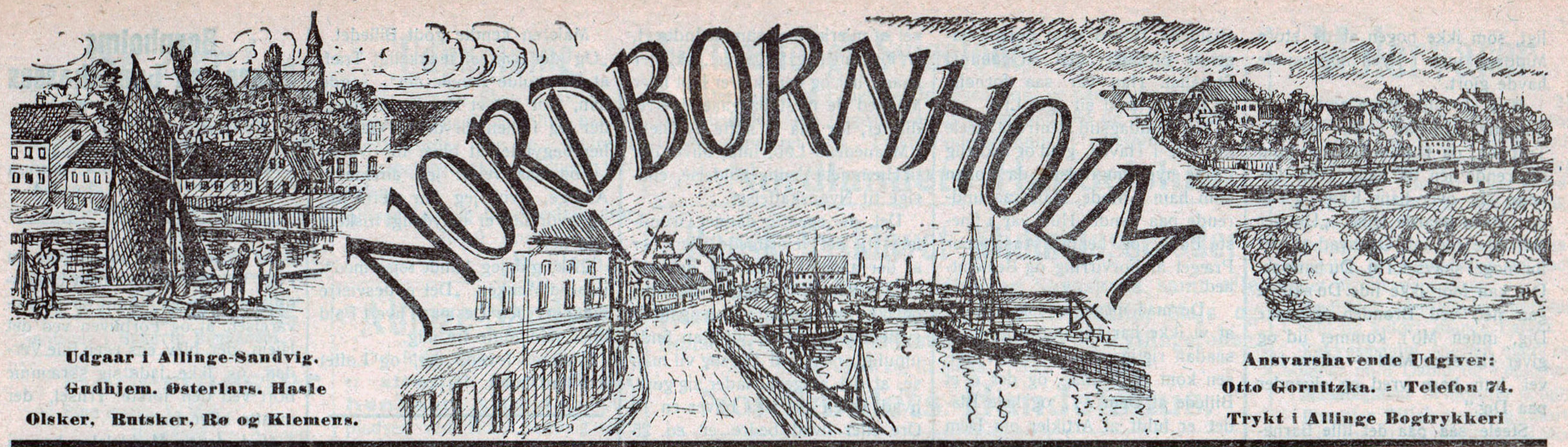

Udgaar i Allinge-Sandvig.
Gudhjem. Østerlars. Hasle
Olsker, Rutsker, Rø og Klemens.

Ansvarshavende Udgiver:
Otto Gornitzka. - Telefon 74.
Trykt i Allinge Bogtrykkeri

Nr. 244 | Alm. Annoncer 10 Øre pr. mm, efterf. Gange 8 Ø. Forretningsann. 8 - - - - 6 Ø. | Fredag den 15. April | Annoncer og lokalt Stof maa være indleveret senest 2 Dage før Bladet udgaar. | 1932

I. B. Steele.

—:—

I. B. Steele var den stormægtige Ejer af udstrakte Skovarealer, Jern- og Kulminer, Jernbaneselskaber og Dampskibslinier, mægtige Varehuse og Fabriksanlæg. Han kontrollerede den overvejende Del af Kornudførselen fra New Orleans, dominerede Fiskeriet oppe under New Foundlandsbankerne og havde et stort Ord at skulle sige paa New Yorkerbørsen, hvor hans Navn alene var nok til at fremkalde Panik. Paa hans Befaling steg Prisen paa Fødemidler straks nogle Procent i et Par Tusind Forretninger Landet over, han var den hundredøjede Vogter over Tusinder af Arbejdere, der trællede fra tidlig Morgen til sen Aften for en ussel Betaling i hans vidt forgrenede Virksomhed.

I. B. Steele begyndte sin Løbebane som Bydreng i en Købmandsforretning med tre Dollars om Ugen For Halvdelen købte han sin beskedne Kost — og for den anden Halvdel købte han Lærebøger og fyldte sin hungrende Aand med Kundskaber, som han ikke havde faaet Lov at udvide i Skolen, fordi han havde nok at gøre med at skaffe Penge til et fattigt Hjem. Han sov i en Lade sammen med en Niggerdreng, der spillede Harmonika og sang Salmer det halve af Natten. Da Steele ikke længere kunde holde det ud, pryglede han Niggeren og jog ham bort, hvorefter han arbejdede for to for $4^1/_2$ Dollars om Ugen. Samtidig udvidede han sine private Studier — og da han var sytten Aar, vidste han mere om Handel, Bank og Børs, end hans Læremester nogensinde havde vidst Da han var tyve Aar, var han en højt skattet Repræsentant for Michigan Canning Company, som solgte sit Firmas Produkter i et Omfang, der aldrig tidligere havde været kendt Da han var femogtyve, var han Meddirektør i Selskabet og tjente hvert Aar en Formue, og da han var tredive, var hans Navn kendt i Wall Street, og man begyndte at lægge Mærke til denne fremstormende Mand, der havde en Villie af Staal, som aldrig lod sig afskrække eller bøje, og som var i Besiddelse af en Energi og Arbejdsevne, man aldrig havde troet kunne eksistere i Virkeligheden, men kun fandtes i de meget læste Romaner i Magasinerne. Han havde en forunderlig Evne til at gøre alt, hvad han rørte ved, til klingende Mønt. Som et lysende Meteor stormede han frem paa sin Bane og dyngede Dollar efter Dollar sammen til en svimlende Formue, skred frem over slagne Konkurrenter, skubbede alt og alle til Side og satte sig tilsidst til Rette i sit store Kontor i den store Skyskraber, han efter en drabelig Kamp købte efter en slagen Konkurrent.

Da han var knapt fyrre Aar, havde han erobret sig en Position blandt de største Forretningsmænd og skabt sig et Navn, der var agtet og frygtet, som kun faa.

Engang i sine yngre Dage havde han haft en Kærlighedshistorie, som nok var lige ved at ende med Giftermaal — men en Dag tog han sig sammen og overvejede, hvad det vilde koste ham — forretningsmæssigt sit — og næste Dag gjorde han det forbi. Og Steele blev en ensom Mand, der kun aandede og arbejdede for Penge. Hans Tanker kunde efterhaanden ikke beskæftige sig med andet end Forretning og Penge, og det, der hos den unge Mand kaldtes Rygrad og Energi, blev, eftersom Tiden gik, til Haardhed og Egoisme. Hans Arbejdere slæbte i hans store Virksomhed for en Løn, han havde trukket ned til det mindst mulige — og knurrede de, smed han dem paa Porten med det samme og antog nye Folk næste Dag.

I. B. Steele trykkede paa en af de mange elektriske Knapper, der var ved Siden af hans Arbejdsbord, bed Spidsen af en stor Havannecigar og saa bøst over Brillerne paa sin indtrædende Sekretær.

„Vil De sørge for, at Bilen henter mig om et Kvarter, og at min Salonvogn er rede Klokken to. Jeg tager nord paa til en af vore Kulminer, de mukker deroppe over Lønnen — jeg tager selv derop og ordner de Fyre — og kommer igen i Morgen Eftermiddag. Er der noget, der haster, sender De mig et Telegram — ellers venter alt, til jeg kommer igen."

Steele greb Telefonen og afsluttede en Forretning med en af sine Forbindelser, medens Sekretæren stenograferede er Snes Breve efter Chefens Diktat. Steele havde en forunderlig Evne til at kunne afslutte en Forretning over Telefonen, diktere Breve og samtidig ved sig selv overlægge, hvad der var mest fordelagtigt i Sagen med en tredie Mand.

Da hans store Luksusvogn præcis til Tiden holdt for Døren, havde Stele truffet de nødvendige Dispositioner for den Tid, han mente, han vilde være borte, og satte sig magelig til Rette i den store Vogns polstrede Hynder. Som alt, hvad Steele havde med at gøre, var ogsaa hans Automobil af ukendte Dimensioner. Den havde et Utal af Hestekræfter, og naar det mægtige Uhyre fo'r forbi, vendte Folk sig om og saa efter den. „Det var I B. Steele," sagde man, og ethvert Barn vidste, hvem I. B. Steele var. —

Toget gungrede frem over de skinnende Staallinier. Det fo'r forbi smaa, hyggelige Hytter, der laa badet i Solens gyldne Straaler. Steele sad i sit Hjørne og saa uinteresseret paa det smukke Landskab. Han pustede mægtige Røgskyer ud, medens Hjernen arbejdede med, hvorledes han bedst skulde ordne „de Fyre" oppe i Kulminen. Solen straalede og bagte og gjorde Luften trykkende og lummer inde i hans Salonvogn. Steele rejste sig og gik ud paa Platformen for at trække frisk Luft. Den svale Luftning kølede og friskede. — Han saa sig interesseret om og betragtede det smilende Landskab. Cigaren vippede dovent i den ene Mundvig, og han indaandede med en ukendt Følelse den friske Luft. Han lænede sig over Laagen i den ene Side af Platformen — og fik lige Tid til at skælde over Jernbanefolks Sløseri — saa svævede han et Stykke i Luften, havnede paa Grønsværet og trillede med ad den stejle Skrænt. Hans Tog jog videre, og snart var det forsvundet i det Fjerne.

Steele rejste sig op og befølte Arme og Ben. Han var lidt øm i Kroppen, men konstaterede med en egen Tilfredshed, at han var sluppet godt fra sin ufrivillige Luftfart. Han saa op og ned ad sin selv. Tøjet var flænget og plettet, Flippen revet op, og Hattøn laa godt paa sin Hylde inde i Vognen. Han saa sig undersøgende om. Ikke et Menneske i Nærheden — langt dér borte laa et lille Hus — der maatte han hen og laane en Telefon eller faa sendt Bud til den nærmeste Station. Steele gik hen ad den støvede Landevej. Det Hus laa dog utilladeligt langt borte. Han syntes, han havde gaaet en Evighed, da han naaede Laagen til den lille Have, der omgav Huset. Indenfor stod en Mand og gravede i Jorden.

„Jeg er Steele — I. B. Steele. Værsaagod at ringe til Stationen og sig, at jeg er falden af min Vogn."

Manden inde bag Stakittet saa ligegyldigt over paa Steele. Saa fortsatte han uforstyrrelig sit Arbejde. Steele blev staaende lidt betuttet — en saadan Ligegyldighed havde ingen vovet at vise ham — I. B. Stele — i mange Aar. Hvad bildte saadan en Fyr sig ind. „Maaske De kunne overkomme at laane mig Deres Telefon — jeg har ikke Tid til at lade mig opholde her af Dem."

Den anden saa over paa Stele. „Bliv mig fra Livet med deres Vrøvl. Jeg kender ikke nogen Steele her ude. Der kommer saa mange Landstrygere her forbi Se nu at forsvinde."

„Ja, men jeg er I. B. Steele."

„Jeg er ligeglad hvem De er." Manden drejede sig om og fløjtede — en stor Hund kom farende fra den anden Side af Huset, gøende og skældende ad den Fremmede.

„Se saa at komme afsted din Stodder, eller pudser jeg Hunden paa Dig"

Steele stirrede forbløffet paa Manden og — paa Hunden. Den saa saa stor og bidsk ud, at Steele tog det fornuftige Parti at tage Benene paa Nakken og forsvinde hurtigst muligt. Først, da han ikke mere kunde høre Hundens Gøen, standsede han sit Løb og saa sig pustende om Dernede ved Drejningen at Vejen, laa en lille Hytte. Derhen styrede han sin Gang.

Døren stod aaben, og han gik ind i Køkkenet. Henne ved Komfuret stod en gammel Kone og varmede Kaffe. Den duftede vidunderligt fristende. — Steele mærkede pludselig, at han var sulten.

Konen lo fornøjet. „I. B. Steele? Den har jeg dog ikke hørt før. Men er Du sulten, kan Du faa en Bid og en Kop Kaffe. Penge giver jeg ikke."

Steele stirrede forbløffet paa den gamle Kone. Hendes Ansigt var rynket og furet — og langt inde i Steeles Hukommelse dæmrede Mindet om en anden gammel Kvinde, der lignede hende, der nu tilbød ham Mad og Kaffe. Hans Mo'r! I en Brøkdel af et Sekundt fo'r denne Sammenligning gennem hans Hjerne — saa kom Vreden og Hidsigheden atter op i ham.

„Jeg betaler, hvad det koster. Jeg skal til den nærmeste Station. Skaf mig i hvert Fald en Vogn." Han tog en Tegnebog struttende af Dollarssedler op og rakte Konen nogle Stykker.

„Ud med Dig, Tror han, jeg vil have hans Tyvekoster. Saadan en Tyveknægt. Du vil vel ikke, jeg skal tro, Du har faaet alle de Penge paa en ærlig Maade. Ud med dig, og det lidt hurtigt".

Den gamle Kone greb Ildstangen, der lænede sig op mod Komfuret og gik truende hen mod Steele.

Han stirrede forbløffet paa den gamle Kone, hvis Ansigt udtrykte Haan og Vrede. Han forstod, at heller ikke her kunde han finde nogen Hjælp, og han gik langtsomt ud i den bagende Sol. Landevejen løb hvid og støvet sammen med Horisonten ude i det Fjerne. Men ikke et Hus, ikke en Hytte var at øjne. Steele saa sig mistrøstigt om. Lærkerne trillede fornøjet højt oppe i den lune Sommerbrise, og Fluer og Myg summede omkring ham. Steele travede møjsommeligt fremad. Han kogte af indvendig Raseri og dirrede af Utaalmodighed — nu skulde han have været ved Minen. Men den laa langt, langt borte. Og selv om de nu havde opdaget, at han var faldet af, vilde det vare længe, inden de fandt ham her. En ulidelig Tørst begyndte at plage ham, og hans Mave knurrede efter Mad. Landevejsstøvet klæbede sig til hans lasede Tøj. Solen begyndte at synke langt derude i Horisonten.

Det var en meget spagfærdig og beskeden Steele, der endelig naaede en Bondegaard, der pludselig havde vist sig fra et Højdedrag, han var naaet op paa.

Husets Ejer lo gemytligt ad ham og kaldte paa en ung og smuk Kone.

„Har Du hørt Magen, Annie. Den gamle Stodder, der, fortæller han er Steele. Det er den frækkeste, jeg endnu har hørt. Det er den fjerde Landstryger, der har været her i Dag — det vrimler jo ligefrem af dem for Tiden."

Den unge Kone saa undersøgende paa Steele. „Du ser træt ud, min Ven. Du er vist baade sulten og tørstig. Nu kan Du hugge det Brændé i Stykker for mig der, saa skal Du faa Mad og Drikke om lidt Men lad det saa gaa lidt rask — vi har travlt her."

Sult og Tørst har gjort det af med mangen stor Mand før. Og Steele undrede sig ikke stort over, at han stod og huggede Brænde, til Haanden var var fuld af Vabler, og Fingrene smertede. — Det Maaltid, han fik serveret ude paa Trappen smagte ham saa konge-

Et farligt Gadekryds.

Trafikvanskelighederne i Hovedstaden bliver for hvert Aar større Trods Gaderegulering, ensrettet Kørsel og Stopsignaler kommer hver Dag mange Mennesker tilskade. At der ikke sker endnu flere Ulykker, skyldes Færdselspolitiets Aarvaagenhed. Her ser man en Betjent hjælpe en Flok Skolebørn over Gaden.

ligt, som ikke nogen af de store Middage inde i Byen nogensinde havde gjort.

Med en fyldt Mave og træt og udmattet sad han endnu ude paa Trappen, da Husets lille Pige kom stavrende hen til ham. Hun lænede sig over hans Knæ og saa op i hans haarde Øjne. „Du ser slet ikke rar ud. Og hvad er det for noget snavset Tøj, Du har paa. Det kan Mor ikke lide. Du skulde gaa ned ved Brønden og vaske Dig, inden Mo'r kommer ud og giver Hønsene Mad — ellers bliver hun bare vred og skænder paa Dig."

Steele saa paa det lille Barneansigt. Det saa saa sødt og smilende op paa ham — en egen uforklarlig blid Følelse sneg sig ind i hans Hjerte, og han forsøgte at tage Barnet op paa sine Knæ.

„Nej, ikke før Du har vasket Dig. Saa skal jeg sidde hos Dig, og saa skal Du fortælle Historier — og saa vil jeg bede Mor, om Du maa sove i Stalden i Nat.

Hun trak ham ivrigt og stolt over sin Idé ned mod Brønden — og Steele smed Jakke og Vest og vaskede sig i det klare, kølende Vand fra Brønden. Da han var færdig, lo den lille Pige glad og lykkelig.

„Nu kan jeg meget bedre lide Dig Kom, saa skal vi hen og se Mor fodre Hønsene." Hun trak ham ivrigt hen mod Gaardspladsen, og i den synkende Aftensols sidste Straaler betragtede Steele den unge Kone, der glad og smilende fodrede en Flok pludrende Høns. Den lille Pige holdt sin Haand krampeagtigt i hans. — Der var en underlig Magt ved denne lille Barnehaand Det trak fra Haanden helt op gennem Armen og bredte sig over Sind og Tanker. Der faldt en usigelig Følelse af Ro og Fred over ham, som han stod der, hensunken i lykkelig Betragtning af den fredelige Idyl.

Han stirrede undersøgende paa den lille Pige og hendes Moder. Noget han ikke før havde tænkt, kom op i ham. Det, at Penge ikke skaber alt — men at der er de Ting og Værdier her i Livet, der ikke kan vejes op med nok saa mange Millioner og Dollars.

Manden kom langsomt gaaende ind over Gaardspladsen med Riven over Skulderen. Han røg tilfreds paa en lille Pibe med noget tarveligt Tobak — men den duftede og kildrede Steeles Næse, som ikke nogen Havannacigar tidligere havde gjort Manden saa smilende over paa sin lille Pige, der tillidsfuldt holdt den Fremmede i Haanden.

Nu skal jeg sige Dig noget, min gamle Ven. Du ser jo helt pæn og tilforladelig ud, nu Du er vasket. Du kan faa noget af mit Tøj, og saa kan Du blive her og hjælpe mig Resten af Sommeren — Du skal faa Kost og Logi — og et Par Skilling, naar Du rejser igen".

— — —

Den Nat sov Steele efter mange og lange Aars Forløb igen i en Lade. Der duftede af Hø. Han laa og undrede sig over, at han slet ikke følte Trang til at komme hverken til Minebyen — eller tilbage til Skyskraberen.

Han følte kun en egen, ubeskrivelig Følelse af Velvære og Tilfredshed, og inden han havde faaet tænkt til Bunds i Sagen, sov han ind — og vaagnede frisk og rask i den tidlige Morgen.

— — —

Steele havde opholdt sig et Par Dage paa Gaarden. Han gik i noget af Mandens Tøj, dampede paa en af hans Piber og dækkede sit skaldede Hoved mod Solens bagende Straaler med en gammel Straahat. Han var saa fornøjet og tilfreds med sit eget Liv.

Ved Middagstid slentréde Steele om ude i Haven, glad og lykkelig i sine nye Omgivelser, da Konen kom ham i Møde. Han saa undrende paa hende. Hun var i fineste Puds, og hendes Ansigt bar Præget af Forvirring og Bestemthed.

„De maa meget undskylde . . . at vi ikke har behandlet Dem . . saadan rigtig, som vi burde. Avisen kom til Middag, og der er et Billede af Dem . . . og hele Bladet er fuldt af Artikler om Dem og Deres Forsvinden. Det er altsaa sandt, at De faldt af Deres Vogn. Nu spænder min Mand for Vognen og kører Dem straks til Stationen."

Steele lyttede fornøjet til. Saa bakkede han lystigt paa Piben. „Sig til Deres Mand, at jeg ikke skal afsted endnu . . . og maa jeg gaa ind og læse den Avis?"

Da han havde læst Avisen, saa han op med et lunt Glimt i de ellers kolde Øjne. Saa smilede han over til Manden og sagde: „Hvis De alligevel skal til Stationen, saa gør mig en Tjeneste at sende et Telegram for mig. — Der staar i Avisen, at der er udlovet 10,000 Dollars til den, der finder mig — Dem skal De have — og De skal faa ligesaa mange til . . . hvis De vil lade være at fortælle nogen, hvor jeg er. Hvis De vil beholde mig, vil jeg gerne have Lov til at bo her endnu et Stykke Tid og holde Ferie. — Jeg tror jeg trænger til det. Luften bekommer mig godt — og den lille Pige der kan jeg ikke undvære endnu."

Han tog Barnet op paa Skødet og lod hende fornøjet ride Ranke.

Saa skrev han nogle faa Linier paa en Lap Papir. Det var Telegrammet, som Manden lidt efter sendte afsted til Stationen. Der stod kun: „Er paa Fiskeri i Bjergene paa ubestemt Tid. — Giv Minearbejderne, hvad de forlanger, og alle vore Arbejdere 8 Dages Sommerferie — med fuld Løn."

For Sikkerheds Skyld skrev Steele ogsaa et Brev til sin Sekretær og gentog den telegrafiske Ordre. Og Sekretæren syntes — da hans første Forbløffelse havde lagt sig — at I. B. Steeles stejle og kantede Skrift havde faaet et Anstrøg af Lethed i Svingene. — Men Steele, den store I. B. Steele, havde ogsaa i den Grad forandret sig, at ham nu, i Stedet for at være en Slave af Penge, er en fornuftig og forstaaende Administrator af den uhyre Formue, han Aarernes Løb har skabt sig.

Den Mand — en gammel og udslidt Funktionær — der havde glemt at lukke Perronlaagen ordentlig til, har faaet sin Afsked paa graat Papir — men med fuld og rigelig Pension. I. B. Steele synes, at han stadig staar i Gæld til ham.

Solid Velstand.

Hvor mange tragter ikke efter at opnaa det, disse to enkle Ord siger: „Solid Velstand" — det er det, ethvert Hjem stiler hen til, men som mange giver op med igen paa Halvvejen, fordi de enten fik forkert fat i Sagen fra først af, eller fordi de synes det er uopnaaeligt og uigennemførligt.

Det er jo en kendt Ting, at to Hjem med de samme Indtægter og samme Fornødenheder kan se vidt forskellige ud baade indadtil og udadtil, det ene kan klare enhver sit og stedse forny og vedligeholde Hjemmet, og endda faa lidt til overs, og det andet Hjem, vel at mærke med samme Indtægt, er forarmet og forgældet, skylder baade her og der, klarer blot hver Maaned de mest paagaaende Kreditorer, for saa at stifte ny Gæld i Maanedens Løb, intet bliver der til Hjemmets Vedligeholdelse, endsige til Nyanskaffelser.

Det, der egentlig danner Grundlaget til det velordnede Hjem, er at der absolut, selv om det end er nok saa lidt, lægges til Side, og ikke nu og da, men ganske systematisk. Dette vil man finde umuligt, men ved Forsøg vil man se, at det alligevel lader sig gøre, hvad enten det saa bliver en 10 Øre eller hvad bedre er en 25 Øre om Dagen.

Et saa ringe Beløb mærkes ikke og gives let ud til ingen Nytte. hvorimod det ved gennemført Opsparing alligevel bliver til en Sum, som kan bringe sin Ejer baade Glæde og Gavn.

Det er dette der danner Basis for „Spare-Urets" Virksomhed, idet det lille Ur ganske bestemt kræver den daglige Mønt for overhovedet at kunne gaa, og derved ligefrem vænner det paagældende Hjem til en systematisk Opsparing.

„Spare-Uret" findes i over 100,000 danske Hjem, og de Opsparinger, der her har fundet Sted, har en stor Betydning saavel for den enkelte Sparer i Særdeleshed, som for Landet i al Almindelighed.

Det bedste Bevis for, hvad den systematiske Opsparing kan føre til, ses meget slaaende af en Opgørelse, der er os tilstillet fra „Dansk-Spare-Selskab", ifølge hvilken der ved Smaabeløb er opsamlet gennem „Spare-Uret", er udbetalt i Aarene 1925—29 ikke mindre end 5,200,996,61 — altsaa ca. 5¼ Million Kr.

Dansk Spare-Selskab har iøvrigt oprettet et Overinspektorat paa Bornholm, og har Kontor Storegade 47.

Allinge Havnemole og den italienske Munk.

—:—

En ældre tysk Kunstmaler, som et Par Gange har besøgt Allinge, fortalte følgende:

Under et Studieophold i Italien stod han en Dag og malede ude i Bjergene i Nærheden af et Kloster, hvis Munke bl. a. har den ejendommelige Skik, at de ikke maa tale til en Fremmed uden først at være tiltalt af denne.

Da han havde arbejdet en Tid, nærmede en af Munkene sig langsomt og tøvende, nikkede venligt til Maleren, som nikkede igen, satte sig paa en Klippeblok og saa til.

Maleren, som vidste Besked med den mærkelige Tavskedspligt, kunde altsaa regne med, at hvis han ikke selv oplod sin Mund, vilde han ikke selv blive forstyrret af Spørgsmaal eller Bemærkninger fra Munkens Side.

Men da han havde malet videre en Stund, forbarmede han sig dog over sin kutterklædte Tilskuer og spurgte ham om et eller andet.

Munken blev synlig glad ved at kunne faa en Passiar, og han fremsatte Udtalelser om Billedet, som viste, at han ikke var ukendt med Landskabsmaleriets vanskelige Teknik.

Maleren spurgte, og Munken forklarede at han havde studeret Malekunst i Tyskland. Blandt andet havde han paa et af Berlins Kunstmuseer faaet Lov at kopiere et Billede af den tyske Maler Hans von Bartels.

„Det forestillede Havnemolen i Byen Allinge paa den danske Ø Bornholm — i Paalandsstorm".

Maleren kendte godt Billedet. „Og det var et mærkeligt Træf, at De skulde nævne det", sagde han, „for om et Par Dage forlader jeg Italien for denne Gang— her begynder at blive for varmt — og saa rejser jeg direkte til Allinge, hvor jeg har været før, og hvor der er betydeligt friskere end her".

„Ak, gid jeg kunde rejse med", udbrød Munken. „Det er desværre umuligt, men De maa i hvert Fald hilse min Mole fra mig."

Maleren lovede det, og Løftet har han holdt.

Manglende Betalingsevne.

Efter at Landbruget i de sidste 10 Aar kun har haft 3 Aar med normal Forretningsevne eller derover og 7 Aar, hvor Rentabiliteten har været saaledes, at normal Forrentning ikke paa nær opnaaet, forstaar man, at der er en stærkt udtalt manglende Betalingsevne indenfor Landmændenes Rækker.

Hvor galt det staar til nu, er vel ikke saa lige at fastslaa, og hvornaar Enden paa den herskende økonomiske Elendighed vil oprinde er jo endnu vanskeligere at spaa om, men lysteligt er det ikke, og naar man derfor hører Paastande fremsat om, at det ofte er Betalingsviljen det skorter paa, da er dette ganske forkert.

Dem der er i Betalingsvanskeligheder, vil vi tilraade, at de ved personlig Henvendelse til deres Fordringshavere søger at opnaa Henstand, Lempelser, eller hvad Ordning der nu kan træffes. Det er ikke nok, man er bleven Medlem af Landbrugernes Sammenslutning og saa mener, at nu kan denne føre Forhandlinger og ordne alt.

Er saadan personlig Henvendelse foretaget og en rimelig Løsning ikke har været til at opnaa, er Tidspunktet kommet, da man bør søge Støtte hos sin Organisation — Landbrugernes Sammenslutning.

Der er her vedtaget den Fremgangsmaade, at Henvendelse rettes til Sogneforeningen. Denne samler da de nødvendige Oplysninger og kan maaske i mange Tilfælde faa Forholdene ordnet. Lykkes det ikke, vil det blive overdraget Forretningsudvalget indenfor Amtsforeningen at foretage det videre fornødne.

Allerede nu har vi Oplysning om Tvangsovertagelse af Landejendomme, hvor Fremgangsmaaden fra Fordringshavernes Side har været alt andet end tiltalende, og desværre maa vi tilføje, at der ogsaa er Eksempler paa, at det er Landmænd, altsaa egne Standsfæller, der paa denne Maade har været med til at bringe Ulykke og Ruin over Hjem, der har fortjent det bedre.

Hver Landmand, der har sit Hjem og sin Gerning kær, har ikke alene en Ret men ogsaa en Pligt til i disse økonomiske Uvejrstider at tage en Kamp op for Bevarelsen af og Forbliven ved det Hjem, der blev ens egen lille Verden, og ikke lade sig skræmme bort ved den første Trusel, der maatte blive fremsat.

Med denne Meddelelse har vi ønsket at give vore Medlemmer Oplysning om den Fremgangsmaade, vi anser for fornuftigst, naar den manglende Betalingsevne melder sig.

Landbrugernes Sammenslutning
Bladudvalget.

Bornholms Spare- og Laanekasses
Afdeling i Allinge.
Kontortid 9—12 og 2—4.
Renten af Indskud er paa
3 Mdrs. Opsigelse 4,5 pCt. p. a
Alm. Sparekassevilkaar 4 -
Boxer udlejes.

Et nyt Vandrehjem

for Ungdommen er Skærtorsdag indviet i Gudhjem. Det er afd. Købm. Harald Jørgensens gamle Købmandsgaard ved Havnen, der af de ny Ejere: Bygmester Viggo Petersen og Kbm. Hammer er indrettet til Vandrehjem med 50 Madrasser, fordelt i 3 Soveværelser. Endv. er der en stor Spise- og Opholdsstue, Vaskerum, Køkken med Kogegrejer til fri Benyttelse ved Madlavning. Loftspladsen giver Udviklingsmuligheder, hvis det viser sig, at de 3 Soveværelser bliver for smaa. For en Pris af 50 Øre pr. Døgnpropersona kan man faa Logi her. Vandrehjemmet er indmeldt i Herbergsringen, og som Tegn herpaa er opslaaet over Hoveddøren en trekantet blaa Plade med Bogstaverne D. U. H., dvs. Dansk Ungdoms Herberg.

Om Eftermiddagen samledes en Del Gudhjemborgere, og Spejdere fra hele Øen efter Indbydelse af Ejerne til at bese Hjemmet. Kapt. Ejner Mikkelsen, som for Tiden bor i Gudhjem, holdt Indvielsestalen og erklærede Hjemmet aabnet for den vandrende Ungdom.

Kaptajnen sluttede med Ønsket om god Fremgang for Hjemmet, som efter Ejernes Ønske skulde bære Navnet „Sct. Jørgens Gaard". Chr. Poulsen og H. P Haagensen talte om mange af de gamle Minder, der knytter sig til Sct. Jørgens Gaard.

Tropsførerne E. Sjøberg og Gunnar Smidt takkede for den Forstaaelse, man havde vist Vandresagen ved at oprette dette Hjem, og man sang „Der er et yndigt Land", udbragte et Leve for Hjemmet.

Der er endnu et Vandrehjem paa Trapperne idet Direktør Aksel Müller, Almindingen Savværk, er i Gang med at indrette Ekkodalshuset til Vandrehjem. Med dette sidste har vi 6 her paa Øen, nemlig „Fjældstauan" i Paradisbakkerne, „Stranrystanj" ved Arnager—Aakirkeby Spejdernes Trophus —„Mælkeriet" og „Sct. Jørgens Gaard, i Gudhjem, „Bruddegaard" ved Neksø samt Almindingen. Nu mangler vi kun et Herberg paa Nordlandet, (kan Meyers Hotel ikke egne sig), for paa en billig Maade al kunde trave Bornholm rundt.

Bryllup.

Lørdag den 16. ds vies i Allinge Kirke Frk. Else Pedersen, Datter af Bygmester Johs. Pedersen, Allinge, til Toldopsynsmand Andr. Stub Holm, Vang.

All.-Sandv. Husflidsforening

afholder Søndag den 24. April **Udstilling paa Christensens Sal** fra Kl. 4—6 Eftm. Entree, som er Gevinst, 25 Øre. De Genstande, som er udstillede i Allinge Brugsforenings Vinduer, loddes bort.
BAL fra Kl. 8 Aften. — Allinge-Sandvig Gymnastikforening indbydes.
Bestyrelsen.

Solen skinner paa Søndag.
Husk at købe Kodak og Agfa Film m. m.
Marckmanns Bog- og Bladhandel, Hasle

BRØDRENE ANKER, HASLE
JERNSTØBERI & MASKINFABRIK.
Ajlepumper - Vandpumper - Varmtvands-Aniæg,

Se her!

Træsko, Træskostøvler, Plys- og Klædesko anbefales.
Restlageret af **Læder- og Gummifodtøj udsælges til og under Indkøbspris.**

Andr. P. Ipsen, Storegade.
Tlf. Hasle 84.
NB. Indlev. til Colbergs Vaskeri.

En Bydreng

antages i **Sandvig Boghandel.**

Fodermester

og **Pige** søges 1. Maj.
Brogaard pr. Allinge.

En flink Pige

kan 1. Maj faa Plads. — Fri for Malkning og Markarbejde.
Møllegaard,
Klemensker pr. Hasle.

Halm og Kløver sælges.

A. Jacobsen ved Skovbo,
Olsker.

15-16 Aars Dreng

kan først i April eller Maj faa Plads paa
Engegaard i Rutsker.

En flink Pige

og to yngre, flinke Karle kan faa Plads 1. Maj paa
St. Myregaard, Olsker.

Roer til Salg.

Skovfoged Lærkesen, Rø.

Astma

Lungesygdom, Næse-, Hals- og Svælgkatarr, Bronchitis, Emfysem, Nervøsitet, Søvnløshed, Forkølelse etc.
Dr. Hassencamps Medicatus pat. Inhalationsapparat Kr. 10,— Literatur, Brugsanvisning og Anbefalinger fra Læger og Patienter tilsendes gratis og franco.
M. Bro kem. tekn. Fabrik.
Danasvej 32 — København V.

Halm er til Salg.

Kreaturer kan tages i Bytte.
Pellegaard, Rutsker.

14-15-aars Dreng

kan faa Plads til 1. Maj paa Smedegaard i Olsker.
Jul. Mogensen.

Halm til Salg.

Henvendelse til Tlf. Allinge 117y.

Kød, Flæsk, Pølser

modtages fremdeles til Røgning.
Hentes og bringes overalt.
Slagter Phillipsen, Sandvig, Tlf. 19.

En ung Pige

kan faa Plads til 1. Maj.
Hullegaard ved Allinge.

Medhjælper

17—18 Aar, vant til at følge Heste, søges 1. Maj.
4 Ugers Grise er til Salg.
Tlf. Hasle 51 u **Ellelyst.**

Gulv-Fernis.

Den bedste Gulvfernis faas hos
J. B. Larsen.

En ny 4—5 Personers
Bil udlejes
Tlf. 49. **Andreas Christensen,**
Nørregade, Allinge.

Andeæg

er til Salg, 10 Øre pr. Stk. hos
H. Chr. Dam, Løsebæk.

Udpantning

for 9. Termins Skat — 1931—32 (Marts Maaned) vil blive paabegyndt Lørdag den 16., saafremt Skattebeløbet ikke er indbetalt forinden.
Allinge-Sandvig Borgmesterkontor den 9. April 1932.
M. Bloch.

Allinge-Sandvig.

Det indskærpes herved, at det er **strengt forbudt at henkaste Affald** paa Fyldpladsen ved Hotel Sandvig eller noget som helst andet Sted paa Kommunens Grund, med Undtadelse af Lossepladsen ved Gasværket. Paa Fyldpladsen maa kun henkastes Jord, Sten, Sand og Grus. Overtrædelse vil blive straffet med Bøder.
Iøvrigt indskærpes Sundhedsvedtægtens § § 16—17 og 18.
Allinge-Sandvig Byraad, den 8. April 1932.
M. Bloch.

Tillavet Oliemaling

i alle Kulører i hel og halv Kilo Daaser føres kun i bedste Kvalitet.
Kulørte Emaljelakker i hele og halve Kilo Daaser.
Malerfernis.
Bedste Kval. til billigste Pris.
J. B. Larsen, Allinge

Billig Spegesild.

Prisen paa Spegesild er nedsat til 7 Kr. pr. Fjdk., 4 Kr. pr. Otting.
Hasle Fiskesalgsforening.
Telefon 109.

Hel ny og tør
Portland Cement
i Sække
sælges til nedsatte Priser og lavest ved Køb af 10 Sække pr. Kontant
Nordlandets Handelshus.

Nogle Ajlepumper

Ajlerender, Ajlesier, galv. Truge til Grise og Fjerkræ samt galv. Spande, Ballier og alle Redskaber til Brug i Mark og Have sælges til meget smaa Priser.
Nordlandets Handelshus.

Al Slags Paalæg

og Salater anbefales
til billigste Priser.
J. B. Larsen.

Alt Malerarbejde,

Bygnings-, Møbel-, Vogne- og Skiltearbejde i 1ste Klasses Arbejde til billige Priser.
Forlang Tilbud.
O. M. Rasmussen,
Storegade, Hasle.

:. KAFFE .:

Prøv J. B. Larsens Kaffe
og De vil blive tilfreds.

Niels V. Grooss

Blikkenslager.
Aut. Gas- og Vandmester.
WC, Kloak- og Centralvarmeanlæg.
Tilbud og Overslag gratis.

Bil,

7 Personers Bil til Salg eller Bytte med en mindre.
Marckmann, Hasle anv.

Fortræffeligt Svinefoder til rimelig Pris.

Det saakaldte Fedefoder fra Svendborg er paa Lager og anbef. Garantiseddel, som opgiver Varens Raastofindhold og Værdi, findes i hver plomberet Sæk. Trykte Foderanvisninger udleveres.
Nordlandets Handelshus.

Dansk frisklavet Klidmelassefoder

samt frisklavet Foderblanding og Soyaskraa samt alle Slags knuste Foderkager, grove Hvedeklid, Majs og Hønsekorn, Kærnemælksfoder, Hønse- og Kyllingefoder.
Alt i friske Varer og til smaa Priser.
Nordlandets Handelshus.

Med Masoniteplader

kan alle fugtige Stuer og Kamre gøres til smukke, sunde og behagelige Opholdsrum. Alle kan arbejde med dette Materiale, og det er slet ikke saa dyrt.
Trykte Arbejdsanvisninger udleveres.
Nordlandets Handelshus.

Alle Sorter Markfrø

samt Roefrø, fine Glænoærter, Sølværter, Sommervikker er nu paa Lager og udleveres gerne snarest.
Et Parti ekstrafin Segerhavre og Sølvhavre.
Særlig god Saasæd sælges pr. Kontant.
Nordlandets Handelshus.

Dansk Spareselskab

Tlf.: Rønne 904. **(Spare-Uret)** Tlf.: Rønne 904.
Bedste Form for Opsparing og Forsikring.
Oplysning gives og Indtegning sker ved Repræsentant Hr. Popp, Sandvig samt Overinspektoratets Kontor for Bornholm: Storegade 47, Rønne. — Hovedkontor Nørrevold 3, København K.

Det betaler sig
at bruge det bedste Foder til Kyllingerne.

Vi kan anbefale
til spæde Kyllinger: **BBB Start,** og til større Kyllinger: **BBB Kyllingefoder** og **knækket Kyllingefoder.**
Disse fortrinlige Blandinger er fabrikeret af Blaakilde Mølles Fabriker, og vi er meget gerne til Tjeneste med Blaakildes Fodringsvejledning og Beretning om Fodringsforsøg.
Vore forskellige Sorter er netop de rigtige, hvorved De faar det største Udbytte af Deres Fjerkræ.

Produkten.

Færdige Kjoler og Frakker

køber De bedst og billigst i
Magasin du Nords Udsalg.
Vi har nu et meget stort Udvalg i nye, moderne, fikse Faconer i prima Stoffer og prima Forarbejdning.
NB. Ekstra store Størrelser i Frakker
er altid paa Lager. — **Se vore Vinduer.**
VICTOR PLANCK. Allinge.
Leverandør til Vare- og Landbrugslotteriet.

Malervarer.

Oliefarver i Daaser føres i 24 Farver af bedste Fabrikat, derfor det fordelagtigste at arbejde med.
Calcolit-Limfarve føres ligeledes i 24 Farver. Det er nemt at udrøre og giver smukke Vægge, Kakkelovnspladser o. lign.
Duralfarve er beregnet til Paastrygning af uhøvlet Træ og godt egnet til udvendig Brug.
Emaljelak, ekstrafin Kvalitet faas i hvid og kulørt, mange Farver.
Køkkenemalje, specielt stærk og holdbar mod Damp og Fugtighed
Maskinglasur til Motorer o. lign.
Duroglos Billak i sort og kulørt, det bedste til Automobiler og Motorcykler.
Ovnlak, Galvanfarve, Cyklelak.
Lakfernis i Dunke og løs Vægt af den anerkendte fine Kvalitet, som jeg har ført gennem mange Aar.
Gulvlak, Møbellak. Baadlak, Vognlak, Slibelak, Schellak, russ. Strygelak m. m.
Olierevne Farver, Zinkhvidt og Blyhvidt, Lithophone, Titanhvidt, Fernis, Terpentin, Tørrelse, Linolie.
Destruktør fjerner gammel Maling, Fernis og Lak uden at skade Træet, Pensler og Hænderne — meget praktisk.
Tapetklister, Moss, Pimpsten, Gibs, Pibeler. Bronce, Tinktur.
Pensler i stort Udvalg.
Alt sælges til meget smaa Priser, og Kvaliteterne er alle udsøgt og fra bedste Fabriker.

P. C. Holm.

Overretssagfører
Jac. Jensen.

Inkassationer, Ejendomshandler. Dokumentskrivning, Dødsbobehandling m. v.
Kontor i Allinge:
(Bogtrykker Gornitzkas Ejendom).
Træffes personlig hver Fredag Kl. 11-1.

Saasæd.

Opal - Byg er til Salg eller Bytte med 2 Mdrs. Grise.
Møllegaard pr. Hasle.

D. K. U. Allinge

afholder Diskussionsmøde, Lørdag d. 16. ds. Kl. 8. paa Christensens Sal.
Derefter stort Bal

Biografen.

Søndag den 17. ds. Kl. 8.
Pokalsvingerne.
Muntert Lystspil med Ballonbrødrene.
Gadens Pige.
Skuespil i 7. Akter.
Forbudt for Børn.

En 14 Aars Pige

søges **Stenbygaard, Rø.**

Lødeko

er til Salg paa
Blæsbjerg i Rutsker.
Otto Karlsen.

Solidt Skolefodtøj

sælges til smaa Priser.
Carl Larsen, Vesterg., Allinge.

Kalksalpeter og Svovlsur Ammoniak

er til Trods for Kronens Fald betydelig billigere end sidste Foraar.

Spar derfor ikke paa Udgiften til Kvælstof i Aar.

Børnenes Rubrik.

—o—

En Lystfisker, det er ikke altid en Stang med en Orm i den ene Ende og en Dagdriver i den anden. Der gives ogsaa Maader at drive Lystfiskeri paa, aldeles uden Stang, som du ser af dette Billede.

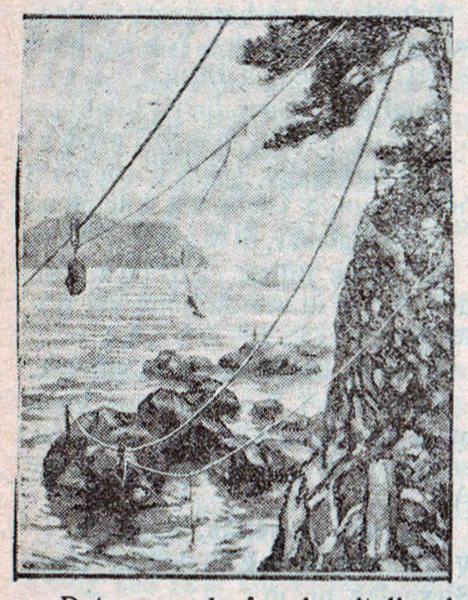

Det er nede fra den italienske Riviera, hvor man fra Kysten har spændt Reb ud over Søen og fastgjort dem paa Klippestykker. Paa Rebet glider en Trisse, som man ved Hjælp af en Trisse kan rykke op. Ned gaar den ved Hjælp af en Sten, der er bundet til Trissen. Paa Snoren er Snøren med Maddingen fastgjort, og saa gaar Fiskeriet lystigt Dagen lang.

Middelhavet, der jo er en Slags Indsø, er ret fattig paa Fisk og det kniber ofte for Fiskerne med at faa tilstrækkeligt Arbejde. Fiskerne anvender ofte følgende Metode: Ved Mørkets Frembrud fastgøres forude i Baaden en Jernkurv, hvori der brænder harpiksholdigt Fyrrebrænde. Fiskene strømmer til, draget af Flammen, og ved Lysets Skær bliver de saa harpuneret af Fangstmændene. Metoden er ogsaa kendt herhjemme, hvor man „blusser Aal", som man kalder det.

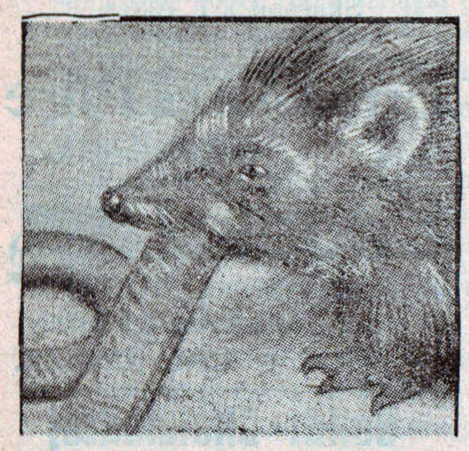

Snart har vi de varme Solskinsdage, da Snog og Hugorm kommer frem af deres Hi. I de lune Aftener hører du det rasle i Buske og i Græs. Det er Pindsvinet, der er ude for at fouragere. Da sker det at den møder sin Dødsfjende, Hugormen, og den sidste finder her sin Overmand. Pindsvinet er nemlig ret uimodtagelig for dens Gift. Slangen, der ikke rigtig kan komme sin harniskklædte Modstander til Livs, maa bide i Græsset.

Efter Kampen holdes der Maaltid paa den faldne Fjende, og vi tør formode, at den lille tapre Slangedræber, som lever et lykkeligt Familieliv med sin Mage vil tage i hvert Fald en Del Rester med hjem. Hvordan gaar det til?

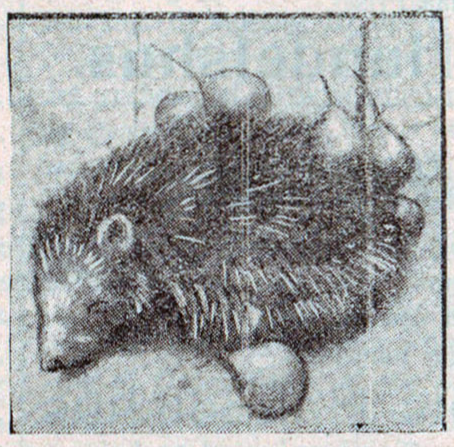

Jo, det gaar vel til som paa ovenstaaende Billede, hvor man ser Fatter Pindsvin paa Hjemturen fra en Pærehamstring, da han ikke har haft nogen Kurv med, har han simpelthen rullet sig i nogle nedfaldne Pærer, og Spekulationen er lykkedes, de sidder fast paa Piggene.

Den moderne Filmsfotografi, der lærer dig Geografi og Naturhistorie paa en hel ny Maade, viser altsaa her, hvor venligt Pindsvinet tænker paa dem derhjemme, og lad os ikke beklage os over de Par Pærer, som gaar i Løbet, naar blot den vil befri os for Hugorme og andet Kryb i vor Have.

Onkel Peter.

To Kys.

Efter det Franske.

—o—

Det forekom Julie, at Eftermiddagen aldrig vilde faa Ende; hun syntes at Viserne paa Kirkeuret gik langsommere end sædvanligt. Endelig begyndte det at blive mørkt, og da Skumringen steg op fra Dalen og lidt efter lidt indhyllede Byen i Skygge, tog den unge Pige Kobberkedlen, som var fyldt med kogte Kartofler, og snarere fløj end løb ned til Svinestien. I en Haandevending havde hun givet Aftensmad til Svinene, de eneste levende Væsener, der var Vidne til hendes Kærlighed til Vingaardsejerens Lozares Søn Bruno. Og derpaa stillede hun sig, med Øjnene fulde af Haab og Forventning, i Bagdøren, som vendte ud til Marken, støttede sig til Dørkarmen og ventede.

Hver Aften ved samme Tid plejede Julie at unddrage sig sin Moders aarvaagne Øjne og løbe ned til Svinestien for at tale med Bruno, indtil Mørket brød frem. Nu var der gaaet en hel Uge — en Uge, der forekom hende som en Evighed, uden at hun havde set sin elskede, thi han var rejst til Staden for at sælge Vin. Men han havde lovet at komme hjem om otte Dage, og da han altid plejede at holde sit Ord, og da Julie stolede paa ham som paa Madonna, ventede hun nu paa ham i Bagdøren.

Nu kommer han . . . jo, det var hans Skridt! . . . Hendes Hjerte sagde hende det . . . Nej, det var kun en fremmed, som gik forbi; Hjertet kan ogsaa skuffe en . . . Det raslede i Træernes Løv . . . Den unge Pige syntes atter at høre Lyden af hans Skridt. Hun kunde høre Ekkoet af en Sang . . . Det var sikkert hans Stemme . . . Julie begyndte at blive urolig; den mindste Lyd en Fugls Vingeslag, en Hanes Galen fik hende til forskrækket at gemme sig bag Døren . . . Men nu da? . . . Jo, det var uden Tvivl ham. Skridt nærmede sig, en velkendt Fløjten lød, og Bruno kom træt og pustende, drevet af Kærlighedens Magt.

Et Øjeblik efter var han hos sin Kæreste, og begge stod tavse overfor hinanden uden at vide, hvad de skulde sige, hun rødmede og med nedslagne Øjne, han ogsaa helt forlegen. Tilsidst brød Bruno Tavsheden; han kløede sig i Hovedet, som om han havde svært ved at finde de rette Udtryk for sine Tanker, og spurgte saa Julie om, hvorledes hun havde haft det i den forløbne Uge. Julie svarede, at hun havde haft det godt, og spurgte derpaa Bruno, om det var lykkedes ham at sælge megen Vin; den unge Mand svarede, at alt var solgt, og saaledes talte de en lang Tid om ligegyldige Ting, skønt deres Øjne talte et andet Sprog.

Lidt efter lidt smeltede dog Isen, og Forlegenheden forsvandt. Afstanden mellem dem blev mindre, indtil Brunos Aandedræt berørte Julies Kinder, og pludselig lagde han begge Hænder paa Julies Skuldre og tvang hende til at se ham i Øjnene.

„Vil Du altid elske mig lige saa meget som nu Julie?" hviskede han.

Den unge Pige svarede Ja, ikke blot med Læberne, men med Øjnene, med Hovedet, med hele sin Sjæl, medens Roserne paa hendes Kinder blev endnu rødere.

»Giv mig da et Kys til Bevis paa, at Du aldrig vil glemme mig," sagde han og nærmede sit Ansigt til hendes.

Julie tav, men søgte ikke at støde sin elskede tilbage. Hun havde ikke Styrke til at nægte ham, hvad han bad om. Bruno trykkede et brændende Kys paa hendes Læber, som ømt gengældte Kærtegnet, og Hyrderne, som den Aften vendte tilbage til Byen, syntes, at de havde hørt Lyden af Stemmer, som kom fra Bagdøren til Julies Fædrenegaard.

— — —

„Har Du al Ting med Dig?"

„Ja, altsammen."

„Du har ikke glemt noget?"

„Nej."

„Godt. Her er Pakken, har Du de faa Breve, Du har skrevet til mig, Ørenringene, som Du gav mig til min Fødselsdag, Forklædet, alt, hvad jeg har faaet. Giv mig nu mine Sager."

„Ja, gerne. Her har Du Lommetørklædet, Du broderede til mig, en Lok af dit Haar, Halstørklædet, som Du gav mig, Blomsten, Du havde i Haaret ved Pinsefesten . . . Mangler der noget?"

„Nej, Tak!"

„Farvel!"

„Farvel!"

Ingen af dem rørte sig af Pletten. Julie stod tankefuld i Bagdøren, som vendte ud til Marken, og Bruno stod hensunken i Tanker overfor sin tidligere Kæreste. Hvad . . . Var det muligt? De, som havde været saa forelskede, at man i Byen kaldte dem Romeo og Julie, var altsaa virkelig bleven Uvenner. De vilde skilles nu og overskære de Baand, som skulde have forenet dem for hele Livet . . . Og hvorfor? Jo, Bruno kunde ikke lide, at Julie dansede med nogen anden end ham, og Julie syntes ikke om, at hendes Fæstemand bød andre Piger op til Dans. Gensidige Bebrejdelser gjorde Maalet fuldt, og efter en heftig Scene, hvor kun Egenkærligheden havde talt, kvalte Vreden Hjertets Stemme og brød deres Kærligheds Baand.

Nu var det gjort. Gaverne, som en Gang havde været Beviser paa deres Kærlighed, var atter i Hænderne paa deres første Ejere; Bruno skulde gaa en Vej. Julie en anden. Men Bruno gik ikke; det var, som havde han ikke Mod dertil. Han nærmede sig tilsidst den unge Pige, berørte let hendes Arm, pegede paa de Ting han nylig havde faaet igen, og sagde halvt bedrøvet, halvt skæmtende:

„Men . . . jeg har ikke faaet alt tilbage."

„Hvad mangler der da?" spurgte Julie forundret.

„Kysset, som jeg gav Dig den Aften, da Du ventede paa mig her, den Gang jeg havde været i Staden for at sælge Vin . . . Kan Du ikke huske det?"

Med disse Ord følte Julie, at hendes Hjerte blev varmt. Det var, som om noget derinde, der kun var halvt slukket, pludselig blussede op. Hendes Kinder blev røde, noget fugtigt, ligesom Taarer, perlede i hendes Øjne; hun var lige ved at erklære sig for overvunden, men hendes Stolthed forbød hende det. Efter et Øjebliks Tvivl løftede hun sit Hoved op og udbrød:

„Tag det, og giv mig det tilbage, som jeg gav Dig samme Aften."

Deres Læber mødtes i et varmt Kys og skiltes pludselig igen, men i deres Øjne lyste gennem Vreden en Solstraale, som bebudede en snarlig Forsoning.

Aktieselskabet
Hasle Bank
modtager Indskud paa Indlaansbog og Folio, Terminsydelser til Kreditforeninger, ordner Kreditlaan m. m.

Anvendelsen af Kvælstofgødning i dette Foraar.

Det store Forbrug maa i Aar falde paa Kalksalpeter og svovlsur Ammoniak.

—o—

Medens man for de mere almindelige Afgrøders Vedkommende aldrig paa Forhaand kan være helt sikker paa at faa et rentabelt produceret Merudbytte ved Tilskud af Fosforsyre- og Kaligødning, er man altid sikker paa Gevinst ved et Tilskud af Kvælstofgødning, selv om Jorden i Forvejen er i god Gødningskraft.

I Gennemsnit af 130 Forsøg i Rug paa Lerjord, afholdt i Jylland i de sidste 30 Aar, har 100 kg Salpeter givet et Merudbytte pr. ha paa 305 kg Kærne. For Sandjord, ialt 611 Forsøg, er de tilsvarende Tal 267 kg Kærne. I Hvede har Merudbyttet ved 100 kg Salpeter i Gennemsnit af 30 Aars Forsøg været 302 og 121 kg Kærne for henholdsvis Lerjord og Sandjord.

Ser vi paa Vaarsæd, er Merudbyttet ved Brug af Salpeter ikke daarligere. I Gennemsnit af 662 Forsøg i Byg paa Lerjord har 100 kg Salpeter givet 266 kg Kærne; paa Sandjord, 437 Forsøg, er det tilsvarende Merudbyttetal 227 kg Kærne. For Havre er Tallene 227 og 214 kg Kærne paa henholdsvis Lerjord, 662 Forsøg, og Sandjord, 882 Forsøg.

I Roemarkerne har 100 kg Salpeter foranlediget et gennemgaaende endnu større Merudbytte, saaledes ca. 320 FE (svarende til ligesaa mange kg Korn) i Runkelroer, Gennemsnit af over 1400 Forsøg og ens for Lerjord og Sandjord. For Kaalroer ligger Merudbyttet omkring 300 FE.

Endelig Kartoflerne. Her har i Gennemsnit af omtrent 1000 Forsøg (ens paa Lerjord og Sandjord) 100 kg Salpeter givet et Merudbytte paa 11 hkg Knolde, svarende til ca. 316 FE.

Ovennævnte Tal er meddelt efter den jyske Planteavlsberetning 1931, og ser man efter i den sjællandske Planteavlsberetning, faar man at se omtrent de samme Tal for Merudbytte.

Bortset fra Runkelroe- og Sukkerroemarkerne, der er mest taknemlige for Natronsalpeter eller Chilisalpeter, maa man i Aar ved Begrebet „Salpeter" forstaa Kalksalpeter. Med de nuværende Priser koster 1 kg Kvælstof i Chilesalpeter 103 Øre, i Kalksalpeter derimod kun 87 Øre, hvortil kommer, at Kalksalpeteret til de fleste Afgrøder har lidt større Virkning end Chilesalpeter. Kalksalpeter for 83 Øre vil paa Grundlag af dette Aars Priser have samme Virkning til Hvede, Rug, Havre og Kartofler som for 1 Krone Chilesalpeter. Til Kaalroer har Kalksalpeter for 73 Øre samme Virkning som for 1 Krone Chilesalpeter. For Byg er Forskellen ifølge Kvælstofforsøgene ikke ret stor, men den er dog i Kalksalpeters Favør.

Til Trods for Kronens lavere Værdi er Kvælstofgødningerne billigere i Aar end i Fjor, og Forholdet mellem Gødningspriser og Kornpriser er meget fordelagtigt i Aar. Selv med Kornpriser paa 6 Kr. Tønden vil det med de nuværende Priser paa Kalksalpeter og svovlsur Ammoniak kunne gaa an at bruge disse to Kvælstofgødninger. Og saa lave Kornpriser faar vi vel dog næppe til næste Aar, snarere faar vi vel dobbelt saa høje Kornpriser. Desuden erindrer man, at med højere Kornpriser stiger Roemarkens FE tilsvarende i Værdi.

I svovlsur Ammoniak koster 1 kg Kvælstof i Aar kun 60 Øre (og de, der har købt sidste Efteraar, har faaet det endnu billigere), og da 1 kg Kvælstof i denne Gødning har ligesaa stor Virkning til Havre som 1 kg Kvælstof i Salpeter, vil det være fordelagtigt i Aar at bruge svovlsur Ammoniak til Havre, især hvor man kan befrygte Angreb af Lys Pletsyge, derimod ikke saa gerne paa kalktrængende Jord; dér maa benyttes Kalksalpeter. Til Kaalroer og Kartofler er det ligeledes mest fordelagtigt at benytte svovlsur Ammoniak, for Kaalroernes Vedkommende dog heller ikke saa gerne paa kalktrængende Jord.

Til de kløverrige Græsmarker skulde man jo gerne kunne spare Kvælstofgødningen, hvorimod der til Græsmarkerne uden Bælgplanter skal Kvælstof for at sætte Kulør og den rigtige Frodighed. Her er det ret underordnet, om man benytter Kalksalpeter eller svovlsur Ammoniak. Bortset fra kalkfattige Jorder vil det maaske være mest hensigtsmæssigt at bruge svovlsur Ammoniak nu i Foraaret og Kalksalpeter ved passende Lejlighed senere paa Sommeren. Til Græsmarker er det nemlig uklogt at give hele Kvantum'et ad een Gang. Græsmarkerne trænger oftest mere til en Opstrammer hen paa Sommeren end om Foraaret.

Med Hensyn til passende Mængder maa der jo tages Hensyn til forskellige Forhold. Selv om Kvælstofgødningen er billig, er der dog Grænser for Anvendelsen, saa meget mere som det er knapt med Penge. Man vil være opmærksom paa, at Kornafgrøderne gennemgaaende trænger mere til Kvælstofgødning, hvor Forfrugten har været Korn, end hvor en velholdt og velgødet Roemark er gaaet forud. Hvor man giver 100 kg pr. ha til Korn efter Roer, giver man 200 kg til Korn efter Korn. Vintersæd bør i Reglen have 200—300 kg Kalksalpeter pr. ha, og Roerne, som jo ikke gaar i Lejesæd men har en længere Væksttid end Korn vil som oftest honorere 300—500 kg Kalksalpeter pr. ha el. tilsv. Mængder Sv. Ammoniak.

Intet Blad træffer Deres Kundekreds bedre end Nordbornholm!

Gør Deres Indkøb hos de Handlende, som averterer her i Bladet, derved støtter De os i vore Bestræbelser, for at faa det udsendt i videre Kredse

Alle Tryksager
saasom
Regninger, Meddelelser, Konvolutter, Dags-Dato, Vekselblanketter, Visitkort og Takkekort, Love og Regnskaber, Sange og Salmer, Medlemskort
leveres bedst og billigst fra
Allinge Bogtrykkeri.